

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 7Co/103/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112209062  
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1112209062.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: FranW. X., Q.. XX.XX.XXXX, W. U. Y., W..Č.. Ú. S., zastúpený: JUDr. Stanislav Jakubčík, advokát, so sídlom Trenčianska 57, 821 09 Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 08.11.2019, č.k. 4C/72/2012-456, jednomyseľne takto

### rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 482,04 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 12.03.2012 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I) a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal ( výrok II).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1,2, § 15 ods.1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník ( ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“), § 12 ods. 3 písm. c) a ods. 6 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb ( ďalej len „vyhláška“). Vecne rozhodnutie zdôvodnil tým, že mal za preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia, a to uznesenia Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Bratislava - okolie, ČVS: K.-XXX/X-K.-U.-XXXX z 04.03.2009 o vznesení obvinenia voči žalobcovi, vychádzajúc z toho, že žalobca bol spod obžaloby právoplatne oslobodený. Keďže v trestnom konaní, ktoré sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, bol žalobca zastúpený obhajcom, ustálil, že žalobcovi vznikla majetková škoda v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Vychádzajúc z listinných dôkazov a skutočností, že žalobca uznal námietky žalovanej vo vzťahu k časti uplatňovanej škody ( úkonom právnej služby ) a v tejto časti na nároku netrval a následne, už žalovaná žalobcom uplatnenú výšku škody nenamietala, posúdil nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody v podobe trov obhajoby v plnom rozsahu ako dôvodný a aj preukázaný. Keďže sa žalovaná dostala do omeškania so zaplatením náhrady škody žalobcovi (trov obhajoby), súd žalobcovi priznal aj úrok z omeškania vo výške 9% ročne, a to z priznanej sumy vo výške 2 482,04 eur od 12.03.2012, t.j. odo dňa oznámenia Ministerstva vnútra SR žalobcovi, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, až do zaplatenia. Výška úrokovej sadzby úroku z omeškania

k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. ku dňu 12.03.2012, predstavovala 9% ročne. Vzhľadom na časovú náročnosť spojenú s procesom schvaľovania peňažných prostriedkov z rozpočtu orgánu štátu, preto uložil žalovanej lehotu na zaplatenie do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že hoci žalobca bola úspešný čo do priznanej sumy 2482,04 eur, neúspešný bol čo do sumy 13 179,76 eur, keď rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 14.05.2015 bola žaloba čo do sumy 10 000 eur zamietnutá a žalobca zavinil zastavenie konania v sume 697,72 eur, z dôvodu späťvzatia žaloby. Mal tak za, že v konaní bola úspešnou stranou sporu žalovaná, kedy čiastočný úspech žalobcu bol 18,83%, čiastočný úspech žalovanej bol 81,17%, čistý úspech žalovanej bol v rozsahu 62,34%. Keďže si však žalovaná neuplatnila nárok na náhradu trov konania, súd rozhodol tak, že žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

4. Proti prisudzujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.. Poukázala na to, že uznesením Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Bratislava - okolie, Č.: K.-XXX/X-K.-U.-XXXX z 04.03.2009 (ďalej len „uznesenie“) bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku voči žalobcovi a ďalším trom obvineným vznesené obvinenie za zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona k § 20 Trestného zákona. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Pezinok č. k. 2Pv/279/09-7 z 06.04.2009 zamietnutá ako nedôvodná. Zákonnosť postupu prokurátora Okresnej prokuratúry Pezinok bola preskúmaná Generálnou prokuratúrou SR, na základe návrhu obvineného žalobcu na postup podľa § 363 Trestného poriadku, pričom Generálna prokuratúra SR, tento návrh neakceptovala a bez prijatia opatrení ho odložila. Mala tak za to, že vo veci vedenej pod ČVS: K.-XXX/X-K.-U.-XXXX za existencie dôkazov ako boli výpovede svedkov, kamerový záznam a ďalšie listinné dôkazy bolo jednoznačne splnené kritérium dostatočne odôvodneného záveru o spáchaní trestného činu určitými osobami vyžadovaného ust. § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Poukázala na to, že podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je nezákonným rozhodnutím iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V prejednávanej veci žalobca nepreukázal prvý predpoklad pre priznanie nároku na náhradu škody, a to vydanie nezákonného rozhodnutia, keďže uznesenie nebolo zrušené ani zmenené a žiadny orgán nekonštatoval jeho nezákonnosť. Pričom oslobodenie spod obžaloby nie je možné posudzovať ako skutočnosť, ktoré popiera zákonosť všetkých úkonov vykonávaných v trestnom konaní. Pokiaľ v trestnom konaní nedošlo k porušeniu zásad trestného konania, samotný výsledok trestného konania nemusí vyvolať nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia ako základného predpokladu na vznik náhrady škody. Poukázala na rozhodnutie ESLP vo veci S. proti ČR zo dňa 20.06.2013 (sťažnosť č. 57404/08) bod 50. Uviedla, že v inom konaní na Okresnom súde Bratislava I vedenom pod sp.zn. 25C/110/2012 bola zamietnutá žaloba v skutkovo totožnej veci voči spoluobvinenému žalobcu. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobu zamietol.

5. Proti výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.. Namietal nesprávnosť aplikácie ust. § 255 ods. 1 C.s.p., kedy súd prvej inštancie pri posúdení nároku na náhradu trov konania sčítal nároky uplatnené z titulu majetkovej a nemajetkovej ujmy, nakoľko je na úvahe súdu, či prizná nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Poukázal na nález ÚS SR sp.zn. IV.ÚS 599/2013-60 zo dňa 23.01.2014 podľa ktorého: „aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu.“ Nejde tak o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku. Poukázal aj na to, že nemajetková ujma je priznávaná iba v závažných prípadoch ako prostriedok nápravy negatívnych zásahov pri výkone verejnej moci do osobnostnej sféry poškodeného, a to samostatne a nad rámec konštatovania porušenia práva či náhrady majetkovej ujmy. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania zmenil tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v časti o zaplatenie majetkovej ujmy v rozsahu 56,10 % z priznanej sumy majetkovej ujmy alternatívne aby napadnutý výrok o trovách konania zmenil tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v časti o zaplatenie majetkovej ujmy v rozsahu 56,10 % a žalovanej nárok na náhradu trov konania v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy nepriznal.

6. Strany sporu sa na výzvu súdu k odvolaniam nevyjadrili.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania ( § 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania ( § 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. Odvolatelia v podaných odvolaniach namietali, že napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p.. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, dostatočné, preto odvolací súd na dôvody v ňom uvedené odkazuje v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. a na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia vzhľadom na odvolacie námietky odvolateľov uvádza nasledovné.

10. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnou argumentáciou žalovanej, že neexistuje nezákonné rozhodnutie, na základe ktorého by žalovaná zodpovedala za škodu vzniknutú žalobcovi resp. neexistuje právny titul, právny základ pre ním uplatňovaný nárok. Zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Vzhľadom na to, že v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím zákona č. 514/2003 Z.z. ako jeden zo zákonných predpokladov tejto zodpovednosti vyžaduje, aby „právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom“ (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), vzniká oprávnená otázka, či táto podmienka je splnená i v prípade ak nedôjde k formálnemu zrušeniu alebo k formálnej zmene rozhodnutia, ktoré má byť dôvodom uplatnenia tejto zodpovednosti, teda napríklad v prípade, ak po začatí trestného konania bola vec postúpená inému orgánu (napr. z dôvodu, že nejde o trestný čin ale o skutok, ktorý by sa mohol prejednať ako priestupok), alebo v prípade, ak bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby. V týchto prípadoch totiž nedochádza k formálnemu zrušeniu rozhodnutí o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, avšak osobe voči ktorej sa trestné konanie viedlo mohla vzniknúť škoda (napr. v súvislosti s trovami spojenými s jeho obhajobou). Z hľadiska teleologického výkladu, vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom zmysle čl. 46 ods.3 Ústavy Slovenskej republiky, však nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, postúpenie veci inému orgánu, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. To znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným) (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. novembra 2009, sp.zn. 4Cdo 83/2009). Z uvedeného vyplýva, že na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím sa nevyžaduje formálne zrušenie rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia v prípade, ak trestné konanie neskončilo právoplatným odsúdením, teda napríklad v prípade ak po začatí trestného konania bola vec postúpená inému orgánu alebo v prípade, ak došlo k

zastaveniu trestného stíhania (okrem prípadu uvedeného v § 8 ods. 6 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z.), ale i v prípade, ak bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1969/58/>> Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (rozsudok NS SR, sp. zn. 4M Cdo 15/2009) a svojou rozhodovacou činnosťou ho v prevažnej miere potvrdzuje aj ústavný súd (napríklad III. ÚS 117/06 <<http://merit.slv.cz/III.US117/06>>, I. ÚS 320/2016 <<http://merit.slv.cz/I.US320/2016>>, I. ÚS 395/2016 <<http://merit.slv.cz/I.US395/2016>> a iné). Vzhľadom k uvedenému odvolacia argumentácia žalovanej, že výsledky prípravného konania odôvodňovali záver, že žalobca spáchal skutky, ktoré mu boli v kladené za vinu, v dôsledku čoho nebolo možné uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné, tak nevychádza z ústavno-konformných úvah. Odvolací súd tu pripomína, že v materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.

11. Vo vzťahu k námietke žalovanej, ktorou poukázala v konaní na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci S. proti Českej republike, je potrebné konštatovať, že uvedené rozhodnutie sa týka úplne inej problematiky súvisiacej s prepadnutím majetku ako peňažnej záruky za väzbu a z tohto rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ svojím konaním trestné konanie skutočne skomplikoval a prepadnutie záruky si zavinil sám, čo nie je predmetom resp. nebolo predmetom trestného konania v prejednávanom prípade, a preto odvolací súd na toto rozhodnutie nemohol prihliadať.

12. Pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní poukazovala na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 25C/110/2012-210 zo dňa 20.10.2016 odvolací súd zdôrazňuje, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané inými senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiaduca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky nepristupujú úplne identicky, resp. ktoré ju posúdia úplne odlišne.

13. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľky odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu odvolateľky odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

14. Na základe uvedeného sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, na základe ktorých priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 2482,04 eur s príslušenstvom.

15. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

17. Výrok o trovách konania napadol osobitne odvolaním žalobca uvádzajúc, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania nesprávne aplikoval tzv. zásadu úspechu v spore, majúc za to, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania bolo potrebné zohľadniť skutočnosť, že si uplatňoval niekoľko samostatných nárokov. V prejednávanej veci je nesporným, že predmetom konania pred súdom prvej inštancie bolo niekoľko samostatných nárokov, a to nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy a nárok na zaplatenie náhrady škody. V prípade, ak si strana sporu v jednej žalobe uplatní niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Existencia týchto dielčích nárokov je od seba nezávislá, jednotlivý dielčí nárok môže vzniknúť bez toho, aby súčasne vznikli aj ďalšie nároky. Jednotlivé dielče nároky na náhradu škody sú podľa hmotného práva úplne samostatné, nakoľko predpoklady ich vzniku sú odlišné a tiež vznikajú v rôznom (inom) čase. So samostatnosťou dielčích nárokov na náhradu škody je nutné počítať aj pri rozhodovaní o trovách konania (porovnaj R 10/1976, R 28/1970, obdobne vec Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 11/2011). Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania v prípade, ak súd prejednáva súčasne niekoľko nárokov, je treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu účastníkov, ďalej zväžiť, či neúspech nebol len v nepatrnej časti alebo či rozhodnutie o výške plnenia nezáviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to samostatne vo vzťahu ku každému nároku osobitne. Konania o čiastkových nárokoch majú totiž spoločné iba to, že sa o nich rozhoduje v jednom konaní ( rozhodnutie NS SR sp.zn. 3 MCdo 25/2012 zo dňa 04.04.2013). V konaní sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 3 179,76 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 eur. Pri posudzovaní žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody bola zásadným kritériom miera úspechu vo veci. V časti nároku na náhradu škody bol žalobca úspešný v rozsahu 78 % (2 482,04 eur) a žalovaná v rozsahu 22% ( v sume 697,72 eur - zastavenie konania procesne zavinené žalobcom). V časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bola úspešná žalovaná v rozsahu 100%. Z dôvodu, že v konaní boli žalobcom uplatnené dva samostatné nároky, a to nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a nárok na náhradu škody, bolo potrebné posudzovať úspech pri každom nároku samostatne, a to vo vzťahu k celkovému možnému úspechu v konaní 200%( 100% vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy + 100% vo vzťahu k nároku na náhradu škody). Zohľadniac tak oba samostatné nároky bol žalobca v konaní úspešný celkom v rozsahu 39% ( 78 : 200 x 100) a žalovaná mala celkom v konaní úspech v rozsahu 61% (122 : 200 x 100), čistý úspech žalovanej v celom konaní tak bol v rozsahu 22% ( 61% - 39%). Dôvodným tak bolo priznať žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22%. I keď súd prvej inštancie pri priznaní nároku na náhradu trov konania nepostupoval správne, jeho záver, že v konaní úspešnou stranou bola žalovaná bol správny. V konečnom dôsledku sa nesprávnosť výpočtu pomeru úspechu v konaní vo vzťahu k žalovanej nepremietol ani do výroku o nároku na náhradu trov konania, nakoľko žalovaná si neuplatnila nárok na náhradu trov konania, preto súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vzhľadom k uvedenému odvolacia argumentácia žalobcu nebola spôsobilou spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k odvolaním napadnutému výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie.

18. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že odvolacie námietky odvolateľov neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto odvolací rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako vecne správne podľa § 387 ods. 2 C.s.p. potvrdil.

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1,2 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko v odvolacom konaní nebol úspešný žalobca ani žalovaná, odvolací súd rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

**Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).